

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **JUDr. J. S.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Fialou
sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. 083556/2023/KUSK/
OSŽSP/ZAV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda žalobce spáchal dopravní přestupek spočívající v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Klíčové je rovněž posouzení, zda žalobce jednal zaviněně i za situace, kdy třetí osoba bez jeho vědomí disponovala s jeho datovou schránkou, do které mu správní orgány zasílaly veškeré písemnosti.

II. Průběh řízení před správními orgány

2. Dne 3. 1. 2022 policejní hlídka zastavila na 53. km silnice č. I/4 ve směru jízdy na Prahu motorové vozidlo tov. zn. Mercedes-Benz, reg. zn. X, jehož řidičem byl žalobce. Při této silniční kontrole byla žalobci uložena příkazem na místě pokuta 500 Kč za překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. Policie však později zjistila, že v době řízení motorového vozidla nebyl žalobce držitelem řidičského oprávnění. Žalobci byl totiž na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 2. 2019, č. j. MHMP 353671/2019/Vaš (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2020, č. j. 135/2020-160-SPR/6 (dále jen „rozhodnutí ministerstva dopravy“), s účinností od 30. 1. 2020 uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a to za skutek, k němuž došlo již dne 7. 9. 2017. Výkon tohoto trestu byl pozastaven dne 23. 3. 2020, kdy Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 A 14/2020-88, přiznal odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí ministerstva dopravy. Výkon trestu následně pokračoval od 9. 9. 2021, kdy městský soud žalobu rozsudkem ze dne 31. 8. 2021, č. j. 1 A 14/2020-120 (dále jen „rozsudek městského soudu“), pravomocně zamítl, a skončil až 20. 7. 2022. Kasační stížnosti proti tomuto rozsudku městského soudu odmítl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) usnesením ze dne 16. 12. 2021, č. j. 6 As 297/2021-28. Na základě těchto poznatků policejní orgán zrušil v přezkumném řízení původně uložený příkaz na místě a následně pro týž skutek zahájil vůči žalobci úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Tato věc ale byla podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) odložena a odevzdána Městskému úřadu Příbram (dále jen „MěÚ Příbram“) k projednání přestupku (usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 8. 12. 2022, č. j. KRPS-60260-55/TČ-2022-011171-OKT). Podle policie se na základě úkonů učiněných v přípravném řízení neprokázalo, že by žalobce úmyslně porušil uložený zákaz řízení. O pokračování zákazu řízení v důsledku zamítnutí správní žaloby proti rozhodnutí ministerstva dopravy, totiž nebyl žalobce ze strany své zástupkyně Mgr. M. A. řádně informován. Zákaz řízení byl do evidenční karty řidiče zapsán až 17. 2. 2022, a proto se na něj nepřišlo hned při silniční kontrole dne 3. 1. 2022.
3. MěÚ Příbram následně proti žalobci zahájil řízení vydáním příkazu ze dne 11. 1. 2023, který však byl na základě odporu žalobce zrušen a ve věci byla opakovaně nařizována jednání, která však byla k žádostem žalobce opakovaně odročována, až nakonec proběhlo jednání v žalobcově nepřítomnosti. Na základě výsledku ústního jednání MěÚ Příbram rozhodnutím ze dne 4. 5. 2023, č. j. MeUPB 46981/2023/Nep (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) neboť v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Za tento přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Podle městského úřadu žalobce spáchal přestupek z nedbalosti, neboť měl a mohl vědět, že ke dni 3. 1. 2022 nedisponoval platným řidičským oprávněním. Žalobce si byl vědom toho, že probíhá před městským soudem řízení, které má bezprostřední vliv na výkon zákazu řízení uloženého správními orgány. Pro účely uvedeného soudního řízení si žalobce dobrovolně zvolil zástupkyni, která měla hájit jeho práva. Pokud tak zástupkyně neučinila, nejedná se o

okolnost, která by mohla žalobce vyvinut z jeho protiprávního jednání. Bylo pouze na odpovědnosti žalobce, aby si zajistil řádné hájení svých práv. V této souvislosti MěÚ Příbram upozornil, že žalobce byl v průběhu přestupkového řízení pasivní, opakovaně se omlouval z nařízených ústních jednání a k věci se nijak nevyjádřil.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu městského úřadu nedoplnil. V návaznosti na to žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2023, č. j. 083556/2023/KUSK/ OSŽSP/ZAV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry městského úřadu.
5. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány vůbec neposoudily otázku zavinění, a jejich rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná. Správní orgány pouze obecně konstatovaly, že žalobce jednal nedbalostně, což však podstata údajného přestupku vylučuje, neboť řidič si musí být vědom toho, že nedisponuje řidičským oprávněním. Žalobce však o zákazu řízení motorových vozidel ke dni 3. 1. 2022 nevěděl, jelikož ho jeho zástupkyně Mgr. M. A. v rozporu s právními předpisy neinformovala o vydání rozsudku městského soudu. Mgr. M. A. tak nedostala svým zákonným povinností advokátky chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Stejně tak Mgr. M. A. se žalobcem nekonzultovala podání kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, která byla napsána špatně po faktické i formální stránce, a proto ji NSS odmítl. Kromě toho měla Mgr. M. A. přístup do datové schránky žalobce a zcela neopodstatněně mu zatajila další písemnosti týkající se jeho trestního stíhání. Na Mgr. M. A. podal žalobce žalobu na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč, které Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 29. 11. 2022, č. j. 8 C 363/2022-17, vyhověl.
7. Žalobce rovněž namítá, že pro totožný skutek byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 23. 2. 2023, sp. zn. 39 T 6/2023 (dále jen „rozsudek OS pro Prahu 7“), podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby. Napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté (*ne bis in idem*).
8. Žalobce má dále za to, že správní orgány při posouzení věci nezohlednily polehčující okolnosti. Podle žalobce je navíc uložený trest zcela neodůvodněný a nepřiměřený. Správní orgány zejména nijak nezkoumaly možné následky uloženého trestu na zdraví žalobce, ani na výkon jeho povolání.
9. Pro posouzení věci žalobce konečně pokládá za podstatné nové skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Dne 8. 9. 2023 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, která mu tvrdila, že mu byl znovu – a to prvostupňovým, resp. napadeným rozhodnutím – uložen zákaz řízení. Ani o tomto trestu a jemu předcházejícímu přestupkovému řízení žalobce nic nevěděl. Tato situace vznikla opět kvůli pochybení Mgr. M. A., která žalobci prostřednictvím vzdáleného přístupu neoprávněně otevírala jeho datové zprávy a mazala notifikace o nich v jeho soukromém e-mailu, a v zásadě mu tak ukradla identitu. Je v podstatě štěstím v neštěstí, že policejní hlídka kontrolovala žalobce počátkem září, kdy ještě byla zachována lhůta pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, a může tak dojít

k jeho nápravě. Mgr. M. A. se žalobci za svá pochybení omluvila s tím, že trpěla psychickými potížemi. Kvůli uvedenému jednání podal žalobce na Mgr. A. trestní oznámení.

IV. Obsah dalších vyjádření účastníků

10. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že každý účastník je odpovědný za volbu svého zástupce ve správním či soudním řízení. Případné pochybení zástupce (např. neinformování o výsledku řízení) nepředstavuje okolnost, která by mohla žalobce vyvinut z jeho protiprávního jednání, pouze může ovlivnit konkrétní formu zavinění. Žalobce o uloženém zákazu řídit motorová vozidla vědět měl a mohl, a přestupek tak spáchal z nevědomé nedbalosti. Tato forma zavinění podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) přitom postačuje ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu. Tvzení žalobce, že za něj Mgr. A. neoprávněně přijímala v několika řízeních písemnosti a činila za něj různá podání, pokládá žalovaný za účelové a zcela nevěrohodné, a to tím spíše, že žalobce je osobou s právníkem vzděláním, a je si tak dobře vědom významu doručování do datové schránky. Neobstojí ani žalobní námitka, že správní orgány porušily zásadu *ne bis in idem*, neboť rozsudek OS pro Prahu 7 se týkal jiného skutku ze dne 25. 2. 2021. Žalobci byl uložen správní trest na samé spodní hranici zákonné sazby, a proto jej nelze považovat za nepřiměřený.
11. V dalších podáních (ze dne 23. 10. 2023 a ze dne 6. 11. 2023) žalobce opakovaně zdůrazňoval, že o uloženém zákazu řízení nevěděl, jelikož ho Mgr. M. A. neinformovala o rozsudku městského soudu a pokračování zákazu řízení motorových vozidel. Případnou pasivitu v přestupkovém řízení nelze přičítat k jeho tíži, neboť vedení tohoto řízení Mgr. M. A. před ním tajila, neboť prostřednictvím vzdáleného přístupu zneužila jeho datovou schránku. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl provést svědecký výslech Mgr. M. A.
12. Dne 19. 2. 2024 proběhlo u zdejšího soudu ústní jednání, při němž účastníci shrnuli podstatné části své argumentace a setrvali na svých stanoviscích.

V. Doplnující skutková zjištění

13. Při zjišťování skutečností souvisejících s průběhem řízení před žalovaným a MěÚ Příbram (srov. odst. 2 až 4 výše) soud vyšel především z obsahu správního spisu.
14. K ověření skutečností, jež se vztahují k tvrzením žalobce o jeho nevědomosti o probíhajícím přestupkovém řízení v důsledku neoprávněných přístupů do jeho datové schránky, provedl soud při ústním jednání tyto důkazy:
15. **Svědeckým výslechem Mgr. M. A.**, která vypověděla následující: S žalobcem se seznámila před více než 10 lety, kdy byla nejprve zaměstnaná jako advokátní koncipient, když se později stala advokátkou, tak s žalobcem navázala spolupráci a sídlila i ve stejné advokátní kanceláři. V rámci výkonu svěřené agendy měla na starosti mj. i správu datových schránek, a to jak žalobcovou soukromou datovou schránku fyzické osoby, tak i žalobcovu advokátní datovou schránku, tak i datové schránky řady jiných klientů. Praxe byla smluvena tak, že při oznámení datové zprávy měla svědkyně vyrozumět vlastníka datové schránky, otevřít ji, vytisknout, zaevidovat a zpracovat. V posledních letech však svědkyně začala trpět vážnými psychickými problémy, které se začaly zhoršovat během pandemie covidu a které se svědkyně pokoušela zahánět užíváním prášků, ale také alkoholu, došlo také k rozpadu jejího

manželství a tím i k prohlubování psychických problémů. Její zdravotní stav se začal prudce zhoršovat, začala prokrastinovat a trpět dalšími problémy, což se projevilo i na pracovních výkonech. Bohužel vyústěním toho bylo, že žalobci nesdělila existenci pravomocně uloženého zákazu řízení, což bylo následně řešeno v rámci správní žaloby u městského soudu. Následně se její psychický stav začal ještě více zhoršovat. Doufala, že poté, co byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby u Obvodního soudu pro Prahu 7, se celá ta věc vyřeší, a že se jí samotné podaří takzvaně odrazit ode dna. Její stav však vyústil v to, že v panice potřebovala mít pocit jakési kontroly, jakéhosi ujišťování, že se nic neděje, a právě za tímto účelem využila bez žalobcova vědomí dálkový přístup k jeho počítači, který měla zřízen už před lety. A tak začala kontrolovat e-mailovou poštu, kde se neustále ujišťovala, že je všechno v pořádku, a že nepřišlo nic dalšího. Bohužel z e-mailových notifikací zjistila, že do žalobcovy fyzické datové schránky mělo přijít jaké rozhodnutí z MěÚ Příbram. Tehdy si svědkyně vybavila, že v souvislosti s Příbramí byla vypovídat u policie, a to v souvislosti s událostmi týkajícími se jejího zamlčení žalobcova zákazu řízení. Proto v počítači vyhledala heslo do žalobcovy datové schránky, přihlásila se tam a zjistila, že celá věc se bohužel nevyřešila, ale naopak se ještě více rozběhla. Opět totiž hrozilo, že žalobci bude uložen zákaz řízení motorových vozidel. Tuto situaci svědkyně psychicky neustála, a tak začala mazat notifikace přicházející na žalobcův e-mail. Žalobci o tom neřekla. Prostřednictvím jeho datové schránky však za něj činila různá podání. Toto si však pamatuje již jen matně, protože v té době už ve velkém kombinovala prášky s alkoholem a měla výpadky paměti. Vzpomněla si, že v rámci probíhajícího správního řízení nějak komunikovala i se správními orgány ve snaze věc oddálit, a to v naději, že se vše nějak vyřeší shůry, což zpětně vnímá jako hloupost. V této souvislosti svědkyně vyjádřila lítost nad svým jednáním, neboť žalobce zná již více než 10 let a je si vědoma, jak je pro něj řidičské oprávnění důležité, zejména s ohledem na jeho zdravotní stav, ale i z důvodu jeho péče o autistického syna a 85 letou matku. S vědomím těchto skutečností i vzhledem k tomu, že loni v září situace vypukla nanovo, svědkyně přiznala, že se psychicky zhroutila a že byla po dobu několika měsíců v pracovní neschopnosti. V lékařské péči je stále. Celá záležitost je nyní řešena policií i advokátní komorou. Zdůraznila, že žalobce o proběhlém přestupkovém řízení ani o veškerých doručenkách skutečně nevěděl, neboť to byla ona, kdo po celou dobu komunikoval s úřady. Přístupové údaje, jimiž disponovala, se týkaly jak žalobcovy datové schránky advokátní, tak i té, kterou měl jako fyzická osoba. Přístupová oprávnění neměla zřejmě již na podzim roku 2022 v souvislosti s událostmi, které se týkaly řízení o správní žalobě u městského soudu. Nemít přístupová oprávnění znamenalo jednak mít zakázaný přístup, ale také ho fakticky pozbýt, tedy nemít ani technická oprávnění. Neměla přístup do advokátní kanceláře, ani k tamnímu počítači s evidencí. To, že do žalobcovy datové schránky mohla nadále vstupovat, bylo způsobeno tím, že stále měla zřízen vzdálený přístup do jeho počítače, a právě tam si zjistila i přístupy do jeho datové schránky, kterou měl jako fyzická osoba. Do této jeho fyzické datové schránky se naposledy přihlašovala v létě 2023, a to právě prostřednictvím vzdáleného přístupu, který jí zůstal zachován z minulosti. Pokud jde o písemnosti, které svědkyně v rámci těchto přístupů našla, tak se určitě jednalo o písemnosti od Krajského úřadu Středočeského kraje a od hlavního města Prahy, určitě za žalobce činila i omluvy, ačkoliv si nevzpomíná, kolik jich bylo. Žalobce o tom nevěděl. K první konfrontaci s žalobcem ohledně tohoto jejího jednání došlo v září loňského roku (tj. roku 2023), kdy byl žalobce zastaven hlídkou policie a kdy byl předveden na služebnu, kam se později dostavila i svědkyně a kde se poprvé vyjevilo, že mu byly do datové schránky zasílány písemnosti. Svědkyně dále upřesnila, že i když žalobci chodily notifikace

o obdržených datových zprávách na e-mail, z něhož jej ona mazala, tak zároveň vyslovila přesvědčení, že žalobce neměl tyto notifikace nastaveny na svém mobilním telefonu, neboť to v praxi advokátní kanceláře ani u klientů to nebylo běžné. V době, kdy svědkyně měla ještě přístupová oprávnění, mohla otevírat všechny datové zprávy bez rozdílu, tedy i zprávy zasílané do vlastních rukou.

16. **Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 23. 2. 2023, č. j. 39 T 6/2023** (rozsudek OS Praha 7), jímž byl žalobce podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek ze dne 25. 2. 2022 spočívající v řízení motorového vozidla navzdory uloženému zákazu činnosti. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 23. 2. 2023, tj. v den vyhlášení, neboť státní zástupce i obžalovaný se na místě vzdali odvolání.
17. **Protokolem Policie ČR obvodního ředitelství policie Praha 1 ze dne 11. 9. 2023, č. j. KRPA-302625-9/TČ-2023-001111**, zachycující výslech žalobce jakožto osoby podezřelé ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce jako podezřelý vypověděl, že dne 8. 9. 2023 po poledni jel do své kanceláře v Jakubské ulici a byl zastaven hlídkou policie, která mu sdělila, že má opět uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel, o kterém však nevěděl. Připomněl, že k podobné situaci došlo již v únoru roku 2022, kdy byl zastaven kvůli tomu, že mu jeho tehdejší advokátka Mgr. M. A. zamlčela, že mu byl uložen zákaz činnosti. Připomněl též zprošťující rozsudek OS Praha 7, kdy v předchozím trestním řízení vypovídal i jeden z policistů, který ho tehdy zastavoval a který jej zastavil i dne 8. 9. 2023. Považoval to už za příliš mnoho náhod najednou.
18. **Zápisem z osobního jednání ze dne 11. 9. 2023 v kanceláři AK X**, z jehož obsahu vyplývá, že dne 11. 9. 2023 se Mgr. M. A. osobně dostavila do zmiňované advokátní kanceláře v souvislosti s vysvětlením události ze dne 8. 9. 2023, kdy byl žalobce při řízení vozidla zastaven policejní hlídkou a kdy mu byla sdělena informace o opětovném uložení zákazu řízení. Setkání s Mgr. M. A. byli kromě žalobce přítomni též advokát Mgr. J. F. a advokátní koncipientka Mgr. M. M. Při tomto setkání se Mgr. M. A. měla přiznat, že v uplynulých měsících jednak neoprávněně vstupovala přes dálkový přístup jednak do žalobcova e-mailu, na němž měl nastavenou notifikaci k jeho datové schránce, a zde mazala veškeré notifikační e-maily o nových datových zprávách, a jednak že vstupovala i do žalobcovy datové schránky a bez jeho vědomí zde činila podání k orgánům veřejné moci, a to rovněž ve věci vedené MěÚ Příbram, v níž byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel, o kterém žalobce vůbec nevěděl, stejně jako o průběhu celého správního řízení. O tom, že měla Mgr. M. A. zřízen dálkový přístup, neměl žalobce ani nikdo z přítomných jakékoliv tušení. Podobné jednání spočívající neoprávněném mazání a měnění e-mailů měla žalobkyně přistupovat i v jiných kauzách. Zbývající část předmětného zápisu obsahuje soupis jiných věcí různých klientů advokátní kanceláře, při jejichž řešení se Mgr. M. A. měla dopustit hrubých pochybení. V závěru následuje prohlášení Mgr. M. A. o tom, že má dlouhodobě psychické problémy, užívá léky a alkohol, dlouhodobě se léčí a situaci si nedokáže logicky vysvětlit.
19. **Vytištěným náhledem obrazovky zachycující e-mail ze dne 13. 9. 2023**, který byl odeslán z adresy X na adresu Y a který obsahuje následující text:

„Ahoj J.,

chtěla bych se Ti touto cestou ještě jednou omluvit za mě jednání, které Tě tak zásadním způsobem poškodilo. Celá věc mě skutečně velmi mrzí a bohužel si ji ani sama sobě neumím vysvětlit. Mám pocit, že od rozpadu mého manželství se svět kolem mě jenom někam řítí, a to takovou rychlostí, že tomu nejen nestačím, ale hlavně tomu nedokážu zabránit. Poté, co na loňský podzim vyšly

najevo skutečnosti ohledně zamlčení tvého zákazu řízení z mé strany, se můj psychický stav bohužel postupně ještě zhoršoval, i když jsem si to nechtěla připustit. Pokud jsem měla řešit něco, čeho jsem se obávala, tak mě začal zcela ovládat a paralyzovat strach. Pohlcovali mě časté úzkosti, které jsem začala často zahánět alkoholem. Který se pravděpodobně násobil prášky.

Kvůli mému strachu jsem se nedokázala zbavit jakési nutnosti kontroly, kdy jsem se začala až panicky bát, co dalšího kvůli mému jednání ještě může přijít. Sama sebe jsem přesvědčila, že trestním řízením na Praze 7 vše skončí a já budu moct konečně začít s čistým štítem. Abych se ujistovala, že se „nic neděje“, tak jsem opakovaně vstupovala přes dálkový přístup do tvého e-mailu, který jsem si před lety nechala zřídit, pro případ, že by něco hořelo a Ty jsi nebyl. Ten, na který Ti chodily notifikace o nových datových zprávách ve Tvé soukromé datové schránce. Když jsem zjistila, že přišla nějaká zpráva od úřadu v Příbrami, tak se mě zmocnila šílená panika a v počítači jsem si našla Tvé nové heslo do datové schránky a bez Tvého vědomí se do ní přihlásila a zjistila jsem, že proti Tobě vede úřad v Příbrami přestupkové řízení. Měla jsem šílené nutkání. Nedokázala jsem se srovnat s tím, že máš kvůli mému jednání další problémy a to, že bys dostal další zákaz řízení mě úplně složilo. Namluvila jsem si, že se to vše určitě podaří nějak vyřešit. Až nyní jsem schopna si přiznat, že jsem od začátku tohoto roku začala utápět své problémy v alkoholu. Stavby úzkosti se začala objevovat stále častěji. O výpadcích paměti nemluvě.

Vím, že mi asi nemůžeš odpustit, že Tě kvůli mně už podruhé trestně stíhají. Píšu Ti už přes dvě hodiny a je to pro mě strašně těžké. Přesto Tě moc prosím, abys přijal mou omluvu, bude-li to možné. Jsem si již vědoma, že to asi ambulantně nevyřeším a že budu potřebovat větší lékařskou pomoc. Bude-li to jakkoliv možné, pokusím se Ti to jednou vynahradit.

M. A.“

20. **Trestním oznámením ze dne 14. 9. 2023**, které žalobce podal na Mgr. M. A. za to, že měla neoprávněně přistupovat do jeho datové schránky i k jeho počítači přes dálkový přístup. Žalobce v tomto trestním oznámení obsáhle popisuje vývoj přestupkového řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí ministerstva dopravy, jimiž mu byl uložen zákaz činnosti, a proti němuž se bránil správní žalobou u městského soudu, který dané žalobě přiznal odkladný účinek. V řízení před městským soudem jej zastupovala právě Mgr. M. A. Dne 29. 9. 2022 byl žalobce kontaktován policií v rámci realizace předvedení, přičemž mu bylo sděleno, že měl údajně spáchat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí, protože měl řídit, ačkoliv měl uložen zákaz činnosti. V rámci výpovědi u policie sdělil, že nevěděl, že byl odklad výkonu zákazu řízení zrušen, dokonce ani nevěděl o opravných prostředcích podaných proti tomuto rozhodnutí. Veškeré otevírání datových schránek totiž zajišťovala právě Mgr. M. A., která mu zatajovala existenci písemností zasílaných do jeho datové schránky, takže mu nesdělila ani to, že byl trestně stíhán. Rovněž mu nesdělila, že z jeho datové schránky odeslala jeho jménem různé zmatené omluvy a stížnosti. Později se mu svěřila, že tak činila, neboť měla psychické problémy. Toto její jednání žalobce považoval za zásadní porušení svých práv. V návaznosti na to žalobce popisuje průběh občanskoprávního sporu s Mgr. M. A., v němž mu byla rozsudkem Obvodní soudu pro Prahu 6 ze dne 29. 11. 2022, č. j. 8 C 363/2022-17, přiznána náhrada nemajetkové újmy 500 000 Kč, a dále průběh trestního řízení, v němž byl rozsudkem OS Praha 7 zproštěn obžaloby. Následně žalobce obsáhle líčí událost ze dne 8. 9. 2023, kdy byl při řízení vozidla opět zastaven policejní hlídkou, a to opět pro údajný zákaz řízení, o kterém však opět nic nevěděl. V návaznosti na tuto událost žalobce opět oslovil Mgr. M. A., která se dne 11. 9. 2023 dostavila do jeho kanceláře, kde se psychicky zhroutila a přiznala se, že v uplynulých měsících jednak neoprávněně vstupovala přes vzdálený přístup do žalobcova e-mailu, na němž měl nastavenou notifikaci k jeho soukromé datové schránce a zde mazala veškeré notifikační e-maily o nových datových zprávách, aby o nich nevěděl, a jednak neoprávněně

a bez žalobcova vědomí vstupovala do jeho datových schránek a dokonce bez jeho vědomí činila podání k orgánům veřejné moci, a to rovněž k věci, ve které měl být uložen zákaz činnosti Městským úřadem Příbram. O skutečnosti, že měla Mgr. M. A. dálkový přístup, žalobce nevěděl. Tedy ani nevěděl nic o průběhu správního řízení, ani o omluvách, které zde byly činy. Pokud by správní orgány věděly o dané skutečnosti a o probíhajícím řízení, těžko se domnívat, že by rozhodly tak, jak rozhodly. V závěru trestního oznámení žalobce popisuje svůj vztah k Mgr. M. A. s tím, že ji zná již od roku 2011, kdy do jeho kanceláře nastoupila jako studentka na praxi a poté zde pokračovala jako koncipientka, nikdy s ní neměl žádný poměr ani konflikt, proto její jednání považuje za šokující. Domnívá se, že její jednání naplňuje skutkové podstaty trestných činů podle § 180 až §183 trestního zákoníku. Vyslovuje přesvědčení, že ve skutečnosti je on obětí trestného činu, a naopak se nemohl dopustit jednání, které je mu kladeno za vinu.

21. **Záznamem Policie ČR obvodního ředitelství policie Praha 1 ze dne 16. 9. 2023, č. j. KRPA-312947-9/TC-2023-001111**, zachycující výpověď Mgr. M. A. jakožto osoby podezřelé v souvislosti s prověřováním žalobcem podaného trestního oznámení. Mgr. M. A. zde vypověděla, že od začátku pandemie covid měla problémy v osobním životě a v důsledku toho se při výkonu advokátní praxe začala dopouštět řady chyb. Když se v září 2022 dozvěděla, že zamlčela žalobci uložení zákazu činnosti, ačkoliv ho tehdy zastupovala, tak se její psychický stav prudce zhoršil, začala trpět panickou potřebu kontroly, co by se žalobci mohlo znovu stát, a aby si byla jistá, že se nic neděje, začala to řešit vstupováním do žalobcova počítače přes dálkový přístup, který si vytvořila bez jeho vědomí pro případ, že by bylo nutné něco urgentně vyřídit. Přes dálkový přístup do žalobcova počítače se dostala i do jeho e-mailu, na kterém měl nastaveny notifikace o nových datových zprávách v jeho soukromé datové schránce. Při jedné z těchto kontrol zjistila i dodání datové zprávy od MěÚ Příbram, přičemž si vzpomněla, že v souvislosti s řízením u MěÚ v Příbrami byla vypovídat na policii, a proto si přes dálkový přístup našla heslo do žalobcovy datové schránky a bez jeho vědomí se do ní přihlásila, přičemž zjistila, že ze strany MěÚ v Příbram je proti žalobci opět vedeno přestupkové řízení s možností odebrání řidičského průkazu. Tento poznatek v ní vyvolal pocit silného strachu, neboť si byla vědoma, jak je pro žalobce řidičské oprávnění nezbytné, nicméně v důsledku tohoto strachu začala e-maily s notifikacemi o datových schránkách mazat a následně za žalobce činila skrz jeho datovou schránku různá podání do předmětného přestupkového řízení, nicméně jejich obsah si již nepamatuje, jelikož byla v podstatě pokaždé opilá. Věřila, že se celá věc nějak vyřeší, ale vše vyústilo v nové udělení zákazu řízení žalobci, což ji psychicky velice zasáhlo.
22. **E-mailovou komunikací mezi adresami X a Y z období 15. 1. 2024 až 16. 1. 2024**, z nichž vzal za prokázané, že žalobce v uvedeném období komunikoval s vyšetřující policistkou Mgr. por. L. L. (z oddělení kybernetické kriminality), která jej vyzývala k předložení pracovní smlouvy obsahující náplň práce Mgr. M. A. advokátní kanceláři, na což žalobce odpověděl, že jmenovaná pracovala přibližně do roku 2016 jako advokátní koncipientka a poté jej i samostatně zastupovala, načež vyslovil podiv nad postojem policie. V návaznosti na to vyšetřující policistka odpověděla upřesňujícím e-mailem, že potřebuje znát náplň práce Mgr. M. A., aby si mohla učinit lepší představu o rozsahu jejích oprávnění vůči němu.
23. **Sdělením žalobce ze dne 19. 1. 2024**, které bylo adresováno policejnímu orgánu a z jehož obsahu vyplývá, že navazuje na předchozí komunikaci žalobce s vyšetřující policistkou Mgr. por. L. L. Žalobce zde upřesňuje vývoj spolupráce s Mgr. M. A., která v jeho advokátní kanceláři byla přibližně do roku 2016 zaměstnána jako advokátní koncipientka, později s ní

spolupracovala jako samostatná advokátka. V rámci advokátní kanceláře byla Mgr. M. A. styčnou osobou pro jednání s IT službami, neboť otevírání datových schránek bylo v rámci kanceláře zajištěno pouze u jediného počítače, přičemž úkolem Mgr. M. A. bylo upozornit adresáta na přítomnost datové zprávy a v jeho přítomnosti ji otevřít, zjistit její obsah, vytisknout a zaevidovat k dalšímu řešení. Spolupráce fungovala až do začátku pandemie covid, kdy Mgr. M. A. začala bez vědomí advokátní kanceláře obsah některých datových zpráv zamlčovat a zároveň začala nepravdivě uvádět, že podávala řadu podání, ačkoliv tak nikdy neučinila. V té souvislosti zatajila, že byl žalobci uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel. Žalobce připomněl, že všechny tyto skutečnosti již vyšly najevo v průběhu trestního řízení proti jeho osobě, které skončilo zprošťujícím rozsudkem OS Praha 7. Své nynější trestní oznámená směřuje proti jednání Mgr. M. A. po 11. 9. 2023, kdy se dozvěděl, že má opět uložen zákaz řízení motorových vozidel a že mu Mgr. M. A. opět vnikla do datové schránky, ačkoliv v průběhu předchozího trestního řízení slibovala, že tak už nikdy neučiní. Rozdíl byl ovšem v tom, že tentokrát ho nezastupovala a ani neměla legální přístup do jeho datové schránky či e-mailu. Advokátní kancelář přitom již po září 2022 rozvázala vztahy s Mgr. M. A., která již nemohla využívat prostory kanceláře ani neměla žádný titul k zastupování ani přístup k počítačům. Přesto si jej na základě dálkového přístupu zajistila a bez vědomí advokátní kanceláře vstupovala do datových schránek a mazala z nich výzvy, které tam byly doručovány. Až teprve po 8. 9. 2023, co se žalobce dozvěděl o tomto jednání Mgr. M. A., došlo ke kompletní inventuře a zjištění stavu věci. V závěru žalobce vyjadřuje svou nespokojenost s dosavadním přístupem policie a znovu zdůrazňuje škodlivost jednání Mgr. M. A. spočívající v přístupu do e-mailu a datových schránek jeho advokátní kanceláře, třebaže k nim již neměla legální přístup.

24. **Sdělením Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 6. 2. 2024, č. j. KRPA-46534-2/ČJ-2024-001182**, z něhož vyplývá, že trestním oznámením žalobce na Mgr. M. A. se zabývalo oddělení kybernetické kriminality, přičemž žalobce byl v této věci dvakrát požádán o doplnění podkladů, které však policii neposkytl, proto se policejní orgán rozhodl věc odložit *ad acta* (později policií upřesněno, že ke dni vyhlášení rozsudku věc ještě formálně odložena nebyla – viz záznam na č. l. 135 soudního spisu).
25. Ostatní žalobcem navržené důkazy (listiny označené na str. 3 a 6–9 žaloby) soud vyhodnotil jako nadbytečné, jelikož se týkaly skutečností, které bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Žalobce ostatně základní skutková zjištění správních orgánů nijak nerozporoval, podstatou jeho nesouhlasu je zpochybnění závěru správních orgánů, že nevěděl o uloženém zákazu činnosti.

VI. Shrnutí relevantních skutkových zjištění

26. Na základě poznatků plynoucích ze správního spisu a z doplněného dokazování soud konstatuje následující rozhodný skutkový stav:
27. Dne 17. 9. 2017 žalobce spáchal skutek, který byl rozhodnutím magistrátu hl. m. Prahy ze dne 22. 2. 2019 ve spojení s rozhodnutím ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2020 kvalifikován jako přestupek, za který mu byl uložen mj. i správní trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a to s účinností od 30. 1. 2020. Proti zmiňovaným rozhodnutím o přestupku se žalobce bránil správní žalobou podanou k městskému soudu, přičemž byl zastoupen advokátkou Mgr. M. A., která tehdy byla zároveň i spolupracující advokátkou v jeho advokátní kanceláři, kde působila již dříve jako koncipientka. Jelikož městský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek, došlo k dočasnému odložení výkonu

správního trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Tento odklad trval v období od 23. 3. 2020 do 8. 9. 2021, tj. od právní moci usnesení městského soudu ze dne 16. 3. 2020 o přiznání odkladného účinku až do doby, než nebyl právní moci rozsudek téhož soudu ze dne 31. 8. 2021, jímž byla žaloba zamítnuta. Zmiňovaný rozsudek městského soudu byl doručen Mgr. M. A. coby zástupkyni žalobce, ta proti němu podala kasační stížnost, kterou však NSS usnesením ze dne ze dne 16. 12. 2021 odmítl pro nepřijatelnost. V důsledku právní moci rozsudku městského soudu (9. 9. 2021) došlo k pozbytí odkladného účinku a „obživnutí“ odloženého správního trestu. Zákaz činnosti řízení motorových vozidel tedy pro žalobce dále platil pro období od 9. 9. 2021 do 20. 7. 2022. Dne 3. 1. 2022 – tj. v období znovu trvajícího zákazu činnosti – byl žalobce při řízení motorového vozidla zastaven policejní hlídkou z důvodu překročení rychlosti, za což mu byla příkazem na místě uložena pokuta 500 Kč. Dne 25. 2. 2022 byl žalobce při řízení vozidla opět zastaven policejní hlídkou, tentokrát však vyšlo najevo, že má až do 20. 7. 2022 uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel. V důsledku toho začal být žalobce prověřován pro podezření ze spáchání trestného činu (přečinu) maření výkonu úředního rozhodnutí, a to jak ve vztahu k řízení vozidla dne 3. 1. 2022, tak i ve vztahu k řízení vodila dne 25. 2. 2022. Ve vztahu k prvnímu skutku ze dne 3. 1. 2022 policejní orgán zahájil přezkumné řízení za účelem odklizení překážky věci rozhodnutí, neboť zde existoval pravomocný příkaz na místě, zatímco ve vztahu k druhému skutku ze dne 25. 2. 2022 policejní orgán zahájil vůči žalobci trestní stíhání, jež následně vyústilo i v podání obžaloby. V obou zmiňovaných skutkových větvích se žalobce hájil tím, že nevěděl o obnoveném zákazu činnosti, neboť jeho zástupkyně Mgr. M. A. jej neinformovala o zamítnutí jeho správní žaloby podané u městského soudu. Z toho vyšly i orgány činné v trestním řízení, které na straně žalobce neshledaly úmyslné zavinění. V důsledku toho došlo ve větvi týkající se skutku ze dne 25. 2. 2022 zproštění obžaloby (na základě rozsudku OS Praha 7 ze dne 23. 2. 2023), zatímco ve větvi týkající se skutku ze dne 3. 1. 2022 (kde v mezidobí došlo k pravomocnému zrušení příkazu) došlo k postoupení věci přestupkovému orgánu, konkrétně MěÚ Příbram, kterému byla věc předána dne 4. 1. 2023. Ten vůči žalobci zahájil přestupkové řízení tím způsobem, že do jeho osobní datové schránky (tj. datové schránky nepodnikající fyzické osoby) doručil příkaz ze dne 11. 1. 2023, proti němuž byl z téže datové schránky podán odpor. Následně MěÚ Příbram pokračoval v přestupkovém řízení, v němž do zmiňované žalobcovy osobní datové schránky dvakrát zaslal předvolání k ústnímu jednání, a na základě omluvy došlé z téže datové schránky jej dvakrát odročil. K poslednímu předvolání na jednání nařízenému na 14. 4. 2023 již žádná omluva nepřišla, proto jej MěÚ Příbram provedl v žalobcově nepřítomnosti. Dne 4. 5. 2023 vydal MěÚ Příbram prvostupňové rozhodnutí, jímž v souvislosti se skutkem ze dne 3. 1. 2022 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, za což mu vedle pokuty 25 000 Kč uložil též zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí. Dne 29. 5. 2023 přišlo z žalobcovy osobní datové schránky blanketní odvolání, které nebylo ani po výzvě nijak doplněno, proto byla věc předána žalovanému coby odvolacímu orgánu. Ten dne 31. 7. 2023 vydal napadené rozhodnutí, jímž bylo předmětné odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Napadené rozhodnutí bylo doručeno do žalobcovy datové schránky fyzické osoby doručeno dne 3. 8. 2023. Od tohoto data započaly účinky 12 měsíčního uloženého zákazu činnosti řízení motorových vozidel, který tedy trvá od 3. 8. 2023 až do 3. 8. 2024. Dne 8. 9. 2023 byl žalobce opět zastaven hlídkou při řízení motorového vozidla, kdy mu bylo policií sděleno, že má uložen zákaz činnosti na základě napadeného a prvostupňového rozhodnutí. On však tvrdil, že o tomto zákazu vůbec neví.

V návaznosti na policie zahájila vůči žalobci úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a v souvislosti jej dne 11. 9. 2023 vyslechla jako podezřelého, přičemž žalobce vypověděl, že byl takto již jednou prověřován kvůli tomu, že jej jeho dřívější zástupkyně Mgr. M. A. neinformovala o zákazu činnosti. Téhož dne (11. 9. 2023) došlo v žalobce advokátní kanceláři k setkání žalobce s Mgr. M. A. a dalších dvou pracovníků kanceláře, kde byl učiněn zápis o tom, že se Mgr. M. A. přiznala k tomu, že se přes vzdálený přístup přihlašovala do žalobcova počítače a zde mu z jeho e-mailu vymazávala notifikace o zprávách v jeho datové schránce, do které se následně sama přihlašovala a činila odsud podání vůči správním orgánům. Toto své jednání Mgr. M. A. znovu popsala ve svém e-mailu ze dne 13. 9. 2023, v němž žalobci vyjadřovala svou osobní omluvu. Inkriminované jednání Mgr. M. A. učinil žalobce předmětem svého trestního oznámení ze dne 14. 9. 2023, na jehož základě začala policie prověřovat Mgr. M. A. jako podezřelou ze spáchání přečinu neoprávněného poškození cizích práv. V tomto trestním řízení Mgr. M. A. coby podezřelá dne 16. 11. 2023 vylicila opět již zmiňovanou verzi, že se bez vědomí žalobce přihlašovala přes vzdálený přístup do jeho počítače, v němž se přihlašovala i do jeho e-mailu a mazala odsud notifikace o příchozích zprávách z žalobcovy datové schránky, do které se následně rovněž přihlašovala a činila z ní různé podání vůči správním orgánům. Tutéž verzi Mgr. M. A. zopakovala i ve své svědecké výpovědi u zdejšího soudu při ústním jednání dne 19. 2. 2024.

VII. Posouzení věci soudem

28. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Fixaci přezkumu na skutkový stav k okamžiku rozhodování správního orgánu nicméně nelze chápat zcela absolutisticky v tom smyslu, že by nebylo možno provést důkazy z pozdější doby, mají-li jimi být zpochybněny či naopak ověřeny skutečnosti, že byly v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí relevantní. To je případ i nyní posuzované věci, ve které soud sice užil důkazní prostředky i z doby po vydání napadeného rozhodnutí (viz důkazy shrnuté výše v odst. 17 až 24 tohoto rozsudku), ovšem právě za účelem objasnění tvrzení žalobce, zda věděl či mohl vědět o tom, že proti němu bylo v období leden až červenec 2023 vedeno přestupkové řízení. Současně se zde neuplatní žalovaným zdůrazňovaná koncentrace důkazních návrhů, neboť ve věcech správního trestání lze v navazujícím řízení před krajským soudem použít i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které nebyly uplatněny v řízení před správními orgány. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).
29. Při zohlednění shora uvedeného soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
30. Žaloba je nedůvodná.

Otázka zavinění

31. Odpovědnost žalobce za přestupek uložený na základě napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že dne 3. 1. 2022 řídil osobní motorové vozidlo, ačkoliv tou dobou (až do 20. 7. 2022)

měl uložen platný zákaz činnosti (na základě rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2020 ve spojení s rozhodnutím magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2020). Podstata žalobcovy obhajoby spočívá v tom, že o uloženém zákazu řízení nevěděl, neboť ho jeho zástupkyně Mgr. M. A. neinformovala o vydání zamítavého rozsudku městského soudu, a tak byl stále přesvědčen o tom, pro něj nadále platí režim odkladného účinku, který městský soud přiznal jeho žalobě proti správním rozhodnutím, jimiž byl předmětný zákaz činnosti uložen.

32. Podle § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky „[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“
33. Skutková podstata dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným, nestanoví podmínku úmyslného zavinění. Postačí tedy zavinění z nedbalosti.
34. Podle § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]řestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel
 - a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo
 - b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“
35. Z uvedeného je zřejmé, že zavinění z nedbalosti může mít dvě formy, a to nedbalost *vědomou* a nedbalost *nevědomou*. Judikatura přitom opakovaně dovodila, že v případě přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla v době, kdy řidič není držitelem platného řidičského oprávnění, postačuje zavinění alespoň ve formě *nevědomé* nedbalosti (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, odst. 29–32, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 60/2017-33, odst. 14–21, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 4 As 72/2020-25, odst. 22–27, a ze dne 14. 12. 2023, č. j. 10 As 259/2022-28, odst. 18). Z tohoto důvodu je lichá žalobní argumentace, že skutková podstata přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění tuto formu zavinění vylučuje. Naopak žalovaný i MěÚ Příbram správně dovodili, že k odpovědnosti za daný přestupek postačuje toliko nedbalost *nevědomá*.
36. Jak již bylo uvedeno, přestupek je spáchán z *nevědomé* nedbalosti, jestliže pachatel „*nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*“ (§ 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Musí tak být současně naplněny dva znaky: Prvním z nich je *nevědomost* pachatele o tom, že jeho jednání může dojít k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel i navzdory *nevědomosti* o možném porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu o takovém porušení či ohrožení vědět měl a mohl, a to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům. V rámci naplnění tohoto druhého znaku se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z *nevědomé* nedbalosti na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti (*vědomé* či *nevědomé*) je tedy zachovávání potřebné míry opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.

37. Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, ta se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. Jestliže není objektivní kritérium upraveno zvláštními právními nebo bezpečnostními předpisy či uznávanými pravidly, je nutno vyžadovat takovou opatrnost, jaká je přiměřená okolnostem a situaci, kterou pachatel svým jednáním sám vyvolal.
38. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.) a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66, odst. 18–22, ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33, odst. 14 a 15, a ze dne 1. 9. 2021, č. j. 4 As 72/2020-25, odst. 25).
39. Soud předně nemůže souhlasit s žalobcem, že by se správní orgány otázkou zavinění vůbec nezabývaly. MěÚ Příbram ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí vyhodnotil zavinění žalobce jako nedbalostní. V odůvodnění svého rozhodnutí sice konkrétní formu zavinění nepojmenoval, nicméně na str. 4 uvedl, že žalobce v okamžiku silniční kontroly sice nevěděl, že řídí motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, tuto skutečnost však vědět měl a mohl. Bylo totiž pouze na jeho odpovědnosti, koho si zvolí pro řízení před městským soudem za svého zástupce. Z toho lze implicitně dovodit, že MěÚ Příbram považoval daný přestupek za spáchaný z nevědomé nedbalosti. S tímto hodnocením se žalovaný zcela ztotožnil (str. 5 napadeného rozhodnutí). Z hlediska přezkoumatelnosti ani formulace výrokové části tak nelze úvaze správních orgánů ničeho vytknout (srov. rozsudky NSS, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, odst. 10 až 12, ze dne 27. 2. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, odst. 44 až 46, ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41, odst. 21, a ze dne 6. 9. 2021, č. j. 8 As 294/2019-37, odst. 11).
40. Úvahy správních orgánů stran zavinění žalobce jsou navíc i věcně správné. Pokud se totiž žalobce v řízení před městským soudem nechal zastoupit advokátkou Mgr. M. A. a sám zcela rezignoval na zjišťování, jak zmiňovaný soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, nejedná se o okolnost, která by vylučovala jeho odpovědnost za přestupek (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39, odst. 31, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 62/2015-35, odst. 17, a ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 60/2017-33, odst. 17).
41. Právo účastníka řízení nechat se v řízení před správním soudem zastoupit na základě plné moci zmocněncem upravuje § 35 s. ř. s. Jedná se o zastoupení fakultativní, a je tedy plně na vůli účastníka řízení, zda bude v řízení vystupovat osobně, či zda si k zastupování zmocní jinou osobu. Z tohoto hlediska přitom není podstatné, zda se účastník nechá zastoupit obecným zmocněncem, či advokátem, tj. právním profesionálem, od něhož lze očekávat vyšší míru kvality poskytovaných právních služeb. Rozhodne-li se však účastník řízení využít možnosti zastoupení v řízení, musí tak činit s vědomím všech specifík, která z toho vyplývají. Mezi tato specifika patří především přičitatelnost úkonů zástupce přímo účastníku řízení či skutečnost, že veškeré písemnosti jsou, vyjma případů, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat, doručovány výhradně zástupci (§ 42 odst. 1 s. ř. s.). Doručení písemnosti zástupci se přitom svými účinky rovná doručení samotnému účastníku řízení.
42. Zastoupenému účastníkovi pochopitelně nic nebrání v tom, aby se bezvýhradně spolehl na služby svého zástupce (advokáta), aniž by se jakkoliv dále zajímal o průběh řízení před správním soudem. To však nic nemění na skutečnosti, že z pohledu posuzování zachování náležité míry opatrnosti ve smyslu odpovědnosti za zavinění ve formě nevědomé nedbalosti

by takový postup nemohl obstát, neboť je objektivně v moci zastoupeného účastníka, aby se o věc podrobněji zajímal a průběžně se o stav řízení staral. Zvolení zástupce je totiž dobrovolná volba, která má za následek také to, že v souladu se správním řádem bude doručováno zvolenému zástupci, tudíž ve vztahu k rozhodnutím či jiným písemnostem správních orgánů doručených tomuto zástupci se na zastoupeného účastníka hledí, že o doručené písemnosti věděl a mohl (bylo jeho volbou, jak bude doručováno; srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 9/2016-52, odst. 19), proto lze dovodit na jeho straně minimálně nevědomou nedbalost.

43. To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že žalobce nesl do značné míry odpovědnost za to, že si pro podání správní žaloby proti rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2020 a pro související řízení u městského soudu dobrovolně zvolil jako svou zástupkyni právě advokátku Mgr. M. A. Poukaz na nekvalitní činnost zvoleného zástupce přitom nemůže představovat důvod pro vyvinění se z odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 60/2017-33, odst. 18 a 19). Je proto zcela mylná představa žalobce, že v jeho případě byla odpovědnost za přestupku vyloučena již s ohledem na skutečnost, že ho Mgr. M. A. coby jeho tehdejší zástupkyně řádně neinformovala o vydání zamítavého rozsudku městského soudu, v jehož důsledku od 9. 9. 2021 do 20. 7. 2022 pokračoval zákaz trestu řízení motorových vozidel uložený rozhodnutím magistrátu ve spojení s rozhodnutím ministerstva dopravy.
44. Nutno podotknout, že obdobně se posuzuje otázka zavinění i v řízení trestním. V tomto ohledu lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 7 Tdo 498/2013, podle kterého „*správní rozhodnutí postačí doručit zástupci obviněného, přičemž za splnění podmínek podle § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, lze při doručování rozhodnutí odvolacího správního orgánu využít tzv. fikci. Za takové situace je věcí obviněného, aby se zajímal o existenci rozhodnutí v odvolacím řízení. Proto okolnost, že se obviněný vůbec nezajímal o to, jak rozhodl odvolací správní orgán o jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, nemůže odůvodňovat závěr, že nevěděl o tom, že mu byl takový zákaz pravomocně uložen. Z hlediska subjektivní stránky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku může mít význam v konkrétní věci i to, že obviněný se v minulosti opakovaně dopouštěl dopravních přestupků, což svědčí o tom, že má dostatek zkušeností s řízením před správními orgány, které rozhodují v řízení o přestupcích*“ (zvýraznění doplněno soudem, dále srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 11 Tdo 618/2013, ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 4 Tdo 851/2014, ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 3 Tdo 210/2019, ze dne 12. 4. 2023, sp. zn. 11 Tdo 215/2023, a ze dne 9. 8. 2023, sp. zn. 4 Tdo 662/2023). Ačkoliv se Nejvyšší soud v citovaném usnesení zabýval naplněním skutkové podstaty přečinu maření úředního rozhodnutí v nepřímém úmyslu, uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat též na posouzení odpovědnosti za přestupek spočívající v řízení bez řidičského oprávnění.
45. V daném případě žalobce neuvedl žádné specifické okolnosti, které by jeho odpovědnost za přestupek vylučovaly. Žalobce ani netvrdí, že by učinil jakékoliv kroky k tomu, aby dostal náležité míře opatrnosti (např. že by se své zástupkyně na výsledek řízení před městským soudem v pravidelných intervalech dotazoval, či se jinak o toto řízení aktivně zajímal). Rozsudek městského soudu nabyt právní moci dne 9. 9. 2021, tedy téměř čtyři měsíce před spácháním skutku (3. 1. 2022), který byl kvalifikován jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu. Soud je přesvědčen, že v případě tak zásadní otázky, jakou je držení řidičského oprávnění, představují čtyři měsíce dostatečně dlouhou

dobu na to, aby se žalobce sám dotazoval na výsledek řízení před městským soudem, resp. aby se s rozsudkem městského soudu seznámil. Mohl tak učinit jak prostřednictvím své tehdejší zástupkyně, tak i dotazem přímo u městského soudu (který by mu nepochybně sdělil, že v jeho věci již bylo pravomocně rozhodnuto), v neposlední řadě mohl využít i veřejně dostupné vyhledávání vyhlášených rozsudků správních soudů přes web www.nssoud.cz. Nic z toho však žalobce neučinil, resp. ani nikdy netvrdil, že by se něco takového v inkriminovaném období alespoň pokusil. Veškerá jeho argumentace cílí na zdůraznění nekvalitní činnosti na straně jeho někdejší zástupkyně Mgr. M. A., což však – jak bylo již vysvětleno – nemůže představovat důvod pro vyvinění se z odpovědnosti za přestupek (viz odst. 41 až 42 výše). Soud proto konstatuje, že na straně žalobce zjevně nebyla naplněna náležitá míra opatrnosti, kterou od něj bylo možno objektivně očekávat.

46. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti soud pokládá – nad rámec úvah správních orgánů – za podstatné, že sám žalobce působí jako advokát, a je tudíž osobou znalou práva, která si bezpochyby uvědomuje shora uvedená specifika zastoupení účastníka v řízení před (nejen) správním soudem. Tím spíše by se dalo od žalobce očekávat, že se o výsledek řízení před městským soudem bude aktivně zajímat, a předcházet tak riziku spojenému se zákazem řízení motorových vozidel v podobě spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu. Ze seznamu přestupků založeného ve správním spisu je navíc patrné, že žalobci již byla v minulosti uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Za této situace bylo možno od žalobce očekávat ohledně probíhajícího soudního řízení vyšší míru obezřetnosti a snahu informovat se o jeho aktuálním průběhu. Tyto okolnosti však soud dodává spíše pro dokreslení celého kontextu případu. Pokud by měl žalobce skutečně zájem o výsledek řízení před městským soudem, objektivně mu nic nebránilo v tom, aby se o stavu řízení informoval. Jeho subjektivní situace přitom byla taková, že bylo možné dokonce očekávat, že tak učiní.
47. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že v době spáchání skutku dne 3. 1. 2022 žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že vykonáváním řízení motorového vozidla může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem o silničním provozu na tom, aby motorová vozidla řídily pouze osoby disponující platným řidičským oprávněním. Tím naplnil subjektivní stránku daného přestupku ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.

*Otázka nevědomosti o vedení přestupkového řízení
v důsledku přístupu třetí osoby do datové schránky účastníka*

48. Samostatným bodem je otázka, zda žalobce mohl vůbec vědět o přestupkovém řízení probíhajícím u MěÚ Příbram a posléze i žalovaného za situace, kdy – jak tvrdí – jeho bývalá zástupkyně Mgr. M. A. měla přes vzdálený přístup do jeho počítače neoprávněně otevírat jeho datové zprávy a jeho e-mailu mazat notifikace o těchto zprávách. Pokud by žalobce v inkriminovaném období skutečně nemohl ovlivnit, jak bylo disponováno s jeho datovou schránkou, pak by mu nemohlo být kladeno k tíži, že si nebyl vědom písemností do této schránky zasílaných.
49. Jak plyne ze správního spisu, žalovaný i MěÚ Příbram doručovaly veškeré písemnosti do datové schránky žalobce s ID X, což je datová schránka žalobce coby (nepodnikající) fyzické osoby. Žalobce paralelně disponuje ještě další datovou schránkou ID Y z titulu výkonu advokacie (dostupné na jeho profilu na www.cak.cz), přičemž tuto datovou schránku má zřízenou obligatorně (§ 4 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb.). To je rozdíl oproti

datové schránce fyzické osoby, do které mu v nyní posuzované věci byly doručovány písemnosti z přestupkového řízení, neboť tuto schránku fyzické osoby si žalobce musel nechat zřídit na žádost (§ 3 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb.), tedy dobrovolně. Pokud však někdo má někdo zřízenou datovou schránku, nese i příslušnou odpovědnost za to, jaké podání je z takové datové schránky vůči orgánu veřejné moci učiněno (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018-35, odst. 18).

50. Soud konstatuje, že z hlediska odpovědnosti za správu vlastní datové schránky jednal žalobce velmi nezodpovědně.
51. Tvrdí-li žalobce, že o vedení přestupkového řízení u MěÚ Příbram a u žalovaného vůbec nevěděl, pak tím implicitně přiznává, že v době vedení tohoto přestupkového řízení (tj. v období od 11. 1. 2023 do 31. 7. 2023) se do své datové schránky ani jednou sám nepřihlásil. Již to samo o sobě není příliš zodpovědný přístup u někoho, kdo si datovou schránku zřídil dobrovolně. Přitom pokud by se žalobce do své datové schránky v inkriminovaných šesti měsících alespoň jednou přihlásil, tak by okamžitě zjistil nejen to, že do jeho datové schránky byly doručovány písemnosti od MěÚ Příbram či od žalovaného, ale také to, že z jeho datové schránky byly odesílány datové zprávy adresované těmto správním orgánům. V této souvislosti soud připomíná obecně známou skutečnost (notorietu), že v datových schránkách není technicky možné přímé mazání položek datových zpráv, neboť zde funguje zde automatické mazání po 90 dnech, není-li nastavena služba Datový trezor (viz návod k používání datových schránek veřejně dostupný na <https://info.mojedatovaschranka.cz/info/cs/help/3.3.text.html> [cit. 19. 2. 2024]). Jinak řečeno, v režimu datové schránky není možné provádět libovolné mazání příchozích či odchozích zpráv jako je tomu například v běžném e-mailu. Pokud se tedy Mgr. M. A. v inkriminovaném období skutečně přihlašovala do žalobcovy datové schránky, pak zde sama nemohla provádět žádné mazání příchozích ani odchozích zpráv, neboť takový úkon nemůže osoba přihlášená do datové schránky technicky vůbec provést. Ostatně ani Mgr. M. A. nikdy neuváděla (ani ve své svědecké výpovědi u zdejšího soudu, ani u výsledku na policii), že by mazala samotné datové zprávy, vždy se zmiňovala pouze o mazání notifikací zasílaných z datové schránky na žalobcův e-mail. Na rozdíl od mazání notifikací v e-mailu by však zprávy v datové schránce mladší 90 dnů nebylo možno před žalobcem nijak utajit. To by se ovšem žalobce musel do své datové schránky během šesti měsíců alespoň jednou sám přihlásit, což ovšem neučinil.
52. Jak přitom plyne ze správního spisu, od data 11. 1. 2023 přicházela do žalobcovy datové schránky prakticky každý měsíc nějaká písemnost od MěÚ Příbram či od žalovaného (příkaz, tři předvolání k ústnímu jednání, výzva k vyjádření se k podkladům, prvostupňové rozhodnutí, výzva k doplnění odvolání, napadené rozhodnutí). Kdyby se tedy žalobce v období od 11. 1. 2023 do 31. 7. 2023 přihlásil do své datové schránky byt' jen jedinkrát, tak vzhledem k době automatického uchování zpráv (po 90 dnů) by logicky musel narazit na některou z písemností správních orgánů, čímž by existenci přestupkového řízení musel okamžitě odhalit, a to bez ohledu na počínání Mgr. M. A. Ať už jednání jmenované bylo protiprávní či nikoliv, nemění to nic na tom, že případná nevědomost o přestupkovém řízení jde v tomto případě plně na vrub laxnímu přístupu žalobce, který se za půl roku ani jednou sám nepřihlásil do vlastní – dobrovolně zřízené – datové schránky fyzické osoby.
53. Žalobce si navíc musel být vědom, že v souvislosti se skutkem ze dne 3. 1. 2022 byl prověřován policií, u které byl opakovaně podávat osobní výpověď. Logicky proto musel očekávat (natož jako advokát), že toto prověřování bude mít nějaké konkrétní vyústění a že

daná věc bude muset být dříve či později nějak uzavřena. Proto odevzdala-li policie věc k projednání přestupku, šlo i bez hlubší znalosti procesních předpisů rozumně předvídat, že daná věc zjevně ještě neskončila a že patrně bude následovat nějaké přestupkové řízení. V takové situaci by i u osoby práva neznalé bylo dosti nezodpovědné se ani jednou během půl roku nepřihlásit do vlastní datové schránky. V případě žalobce coby osoby s právním vzděláním představuje taková pasivita již o projev hrubé nedbalosti. Jak přitom bylo uvedeno v předchozím odstavci, pokud by se žalobce v období šesti měsíců přihlásil byť jen jedinkrát, tak vzhledem k uchovávání datových zpráv po dobu 90 dnů a nemožnosti provádět po tuto dobu jejich přímé mazání by okamžitě musel odhalit, že proti němu přestupkové orgány činí nějaké úkony. Z tohoto hlediska nemohly mít případné (ať už oprávněné či neoprávněné) vstupy Mgr. M. A. do jeho datové schránky žádný význam.

54. Jak dále vyplynulo z obsahu správního spisu i z doplněného dokazování, žalobce byl od ledna 2022 prověřován policií v souvislosti s podezřením ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, přičemž nejpozději od podzimu (dle jeho slov od září) 2022 již věděl o opomenutí ze strany jeho tehdejší zástupkyně Mgr. M. A. informovat jej o zaslaných rozhodnutích. Navzdory těmto závažným problémům se svou bývalou právní zástupkyní však přesto dopustil, aby se jmenovaná mohla nadále dostat do jeho počítače přes vzdálený přístup. Takové počínání soud považuje opět za velmi nezodpovědné, neboť došlo-li ze strany Mgr. M. A. k závažným pochybením při poskytování právních služeb a disponování s majetkem advokátní kanceláře či daty klientů, pak by bylo logickým krokem odebrat jí i možnost dálkového přístupu (tedy možnost nejen přímého přihlašování či přístupů do prostor kanceláře, o nichž se Mgr. M. A. zmiňovala ve své svědecké výpovědi). Jednalo-li se navíc o vzdálený přístup přímo do žalobcova osobního počítače, tak tím spíš si on sám měl udržovat přehled o tom, kdo je či není oprávněn do jeho počítače vstupovat. Neřkuli za situace, kdy měl v tomto počítači ještě navíc uložená přístupová hesla k e-mailu či do datové schránky. Soud má za to, že udělí-li někdo třetí osobě oprávnění vstupovat do svého vlastního počítače přes vzdálený přístup, pak se jedná o oprávnění již poměrně široké, na jehož udělení by se při vynaložení běžné míry opatrnosti (srov. odst. 38 výše) nemělo jen tak zapomenout, tím méně v situaci, kdy se takové oprávnění udělovalo osobě, jež měla v rámci provozu advokátní kanceláře na starosti odbavování datových zpráv. Žalobce si proto měl a mohl být vědom toho, že Mgr. M. A. disponuje vzdáleným přístupem k jeho vlastnímu počítači. Pakliže s ní od podzimu 2022 rozvázal spolupráci kvůli narušení důvěry, je přinejmenším zarážející, že se nepokusil ani o žádné minimální zabezpečení svého počítače, byť třeba jen triviální změnou přístupového administrátorského hesla. Neméně zarážející je, že si v této situaci ponechal v počítači uložené heslo ke svému e-mailu a k datové schránce, natož že se ani nepokusil si i tato hesla změnit, nebo je alespoň zabezpečit dvoufázovým ověřením přes mobilní telefon. Soud přitom považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že v současné době je dvoufázové ověření zcela standardně poskytovanou službou provozovatelů e-mailových schránek, a nejinak je tomu i v případě datových schránek, k nimž je navíc nabízen zabezpečený přístup přes tzv. identitu občana a mobilní klíč eGovernmentu (opět viz návod k používání datových schránek veřejně dostupný na <https://info.identitaobcana.cz/mep/Prihlaseni.aspx> [cit. 19. 2. 2024]). Ponechal-li žalobce své přístupové údaje takto nezabezpečené – a dokonce i uložené bez nutnosti opětovného vyplnění – v situaci, kdy měl a mohl vědět, že se k nim může přes vzdálený přístup přihlásit třetí osoba, nadto taková, které on sám přinejmenším od září 2022 již nedůvěřoval, pak soud takové počínání hodnotí jako velmi nedbalé až lehkomyšlné mající za následek hrubé porušení povinnosti ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o

elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), tj. povinnosti zacházet s přístupovými údaji do datové schránky tak, aby nemohlo dojít k jejich zneužití. Je přitom pouze na osobě, která si chce nechat datovou schránku zřídit, aby uvážila o tom, komu umožní přístup k údajům do datové schránky, a to včetně přístupových údajů k této schránce (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 As 198/2020-35, odst. 22), přičemž v tomto případě žalobce svým nedbalým přístupem umožnil přístup třetí osobě (Mgr. M. A.) přes zjevně nedostatečně zabezpečený dálkový přístup do vlastního počítače. Proto i kdyby tato třetí osoba jednala neoprávněně, tak z hlediska případné újmy nelze přehlížet i značnou spoluzodpovědnost samotného žalobce. Tento kontext jen umocňuje bezpředmětnost žalobní argumentace o údajné nevědomosti o vedení přestupkového řízení.

55. Na tomto místě soud ovšem musí zčásti korigovat argument žalovaného, který v průběhu jednání mj. namítal nevěrohodnost části svědecké výpovědi, v níž zaznělo, že žalobce neměl ve svém mobilním telefonu nastaven přístup k e-mailu. Jakkoli soud připouští, že v současné době je e-mail v mobilním telefonu již velmi běžný až téměř standardní (zvláště u advokátů či obecně profesí komunikujících s klienty), tak to samozřejmě neznamená, že jím nutně musí disponovat úplně každý uživatel mobilního telefonu. Je notorií, že i mezi uživateli mobilních telefonů stále existuje nemalý počet těch, kteří ve svém telefonu přístup k e-mailu nemají. Z tohoto hlediska soud považuje příslušnou část svědecké výpovědi Mgr. M. A. za věrohodnou. Lze proto vyjít z toho, že v inkriminovaném období žalobce ve svém mobilním telefonu skutečně neměl zřízený přístup k e-mailu, a tedy ani k datové schránce. Tato skutečnost však spíše jen umocňuje nezodpovědnost jeho přístupu k nakládání s vlastními přístupovými údaji, neboť jak bylo vysvětleno v předchozím odstavci, právě propojenost e-mailu či datové schránky s mobilním telefonem představuje snadný způsob, jak dosáhnout vyšší míry zabezpečení. Například jen prosté nastavení e-mailových notifikací v mobilním telefonu by značně zvýšilo šanci, že by se žalobce o příslušných notifikacích z datové schránky zasílaných na jeho e-mail dozvěděl dříve než Mgr. M. A., která se do jeho e-mailu přihlašovala prostřednictvím vzdáleného přístupu přes jeho osobní počítač. Primárně je zde však stále žalobcova odpovědnost za průběžné vybírání vlastní datové schránky, zvláště poté, co on sám opakovaně chodil vypovídat na policii kvůli prověřování jeho osoby (srov. odst. 53 výše).
56. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že ať už bylo jednání Mgr. M. A. protiprávní či nikoliv, tak její přihlašování na žalobcův počítač přes vzdálený přístup objektivně nebránilo tomu, aby se žalobce do své datové schránky nadále přihlašoval sám a aby se zavčas dozvěděl o vedení přestupkového řízení, jehož existenci musel navíc i předpokládat vzhledem k předchozímu postupu policie. Žalobce tedy objektivně měl a mohl vědět, že jsou ve vztahu k němu ze strany správních orgánů činěny procesní úkony, tudíž jeho faktická nevědomost o nich jej nezavazuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. V kontextu nedostatečného způsobu zabezpečení přístupových údajů k jeho počítači, e-mailu i datové schránce lze navíc konstatovat nedbalost v míře hrubé.
57. Nad rámec nutného odůvodnění soud dále konstatuje, že nemůže přehlížet určité indicie naznačující, že příběh se vzdáleným přístupem se patrně neodehrával přesně tak, jak tvrdil žalobce a jak vypovídala Mgr. M. A. Přestože svědecká výpověď Mgr. M. A. u zdejšího soudu byla jako celek konzistentní a shodovala s jejími předchozími výpověďmi u policie i s jejím omluvným e-mailem ze dne 13. 9. 2023, tak zároveň nelze pominout některé dílčí nesrovnalosti, které z této výpovědi vyplynuly. Například Mgr. M. A. uváděla, že si již

nepamatuje, jaké zprávy z žalobcovy datové schránky odesílala, protože byla opilá či pod vlivem léků. Soud na jednu stranu zcela akceptuje, že po půl roce si již nelze přesně pamatovat konkrétní obsah odesílaných zpráv. Na druhou stranu považuje za krajně nepravděpodobné, že by autor zpráv odesílaných z žalobcovy datové schránky měl v inkriminovanou dobu svou mysl zcela zastřenou alkoholem či medikamenty. Jak totiž plyne ze správního spisu, veškerá podání doručená k MěÚ Příbram z žalobcovy datové schránky jsou napsána srozumitelně, spisovnou češtinou, bez zřejmých pravopisných chyb, a především věcně a přilehavě reagují na konkrétní procesní úkony správních orgánů (např. v reakci na příkaz následoval odůvodněný odpor, v reakci na první předvolání odůvodněná omluva, v reakci na druhé předvolání další omluva, v reakci na prvostupňové rozhodnutí následovalo odvolání). Taková podání by zcela zjevně nemohla učinit osoba se sníženou schopností myslet či vnímat. Autor podání činěných z žalobcovy datové schránky v průběhu přestupkového řízení tudíž zjevně dobře věděl, co činí. Neobstojí proto opakované tvrzení žalobce, že Mgr. M. A. měla z jeho datové schránky zasílat údajně různé *zmatené* omluvy a stížnosti (i zde by žalobce v případě prostého přihlášení do vlastní datové schránky zjistil, že odsud odcházela zcela srozumitelná podání). Soud dále považuje za překvapivou míru sebeobviňování na straně Mgr. M. A. Jakkoli lze pochopit vyjádření lítosti nad předchozím jednáním, tak způsob, jakým tak činila Mgr. M. A., mnohdy působí až nepřirozeně seabemrskácky a zčásti vyvolává dojem, jakoby šlo spíše o účelovou snahu převzít na sebe odpovědnost za některá žalobcova jednání. Spojí-li právě uvedené do kontextu se zjištěním, že Mgr. M. A. měla po celou dobu zachován vzdálený přístup k žalobcovu počítači, lze mít částečné pochyby o tom, zda žalobce nebyl s jejím jednáním dokonce i zčásti srozuměn. Tyto okolnosti však soud uvádí spíše jen pro dokreslení, neboť jejich objasnění by již přesahovalo rámec přezkumu napadeného rozhodnutí, mohlo by mít význam leda pro jiné typy řízení. Pro nyní posouzení z hlediska odpovědnosti za přestupek je podstatné, že žalobce o datových zprávách od přestupkových orgánů přinejmenším vědět měl a mohl.

Ostatní žalobní body

58. Soud rovněž neshledal důvodný žalobní bod, podle něhož správní orgány měly porušit zásadu *ne bis in idem* (ne dvakrát o tomtéž), neboť pro totožný skutek byl žalobce rozsudkem OS pro Prahu 7 podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby, jelikož v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. Pro uplatnění zásady *ne bis in idem* je nezbytným předpokladem *totožnost skutku*, tj. právně relevantního jednání pachatele a jím zapříčiněného právně významného následku (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, a ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, část V.A.). Ze zprošťujícího rozsudku OS pro Prahu 7 (viz odst. 16 výše) nicméně vyplývá, že žalobce byl zproštěn obžaloby pro skutek, který měl spočívat v tom, že dne 25. 2. 2022 kolem 16:50 hodin v Praze v ulici Revoluční ve směru na Štefánikův most až do ulice Kostelní řídil motorové vozidlo tov. zn. Mercedes-Benz, reg. zn. X, ačkoliv mu byl rozhodnutím magistrátu ve spojení s rozhodnutím ministerstva dopravy uložen zákaz řízení motorových vozidel. Je zjevné, že v žalobním návrh označený skutek se co do místa a času spáchání podstatně lišil od skutku posuzovaného správními orgány, který žalobce spáchal dne 3. 1. 2022 na 53. km silnice č. I/4 ve směru jízdy na Prahu. K porušení zásady *ne bis in idem* ve smyslu § 77 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky tudíž nedošlo, neboť se jedná se o dva zcela odlišné skutky, nikoliv o skutky totožné.

59. Důvodná není ani obecně vznesená námitka, že správní orgány při posouzení věci nezohlednily polehčující okolnosti. Žalobce předně přehlíží, že MěÚ Příbram v jeho prospěch zohlednil skutečnost, že zpočátku spolupracoval s policií při šetření skutku (str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Další okolnosti, jež by bylo možno zvažovat jako polehčující, jako např. osobní a majetkové poměry obviněného, lze těžko opatřit bez součinnosti tohoto obviněného. Žalobce však žádné takové poměry v průběhu správního řízení nepředestřel, učinil tak poprvé až v řízení soudním v souvislosti se svým návrhem na přiznání odkladného účinku. Správním orgánům proto nelze vyčítat, že se k těmto okolnostem nevyjádřily a že je případně nezohlednily jako polehčující ve smyslu § 39 zákona o odpovědnosti za přestupku. Nutno navíc zdůraznit, že žalobci byla uložena sankce ve formě pokuty a zákazu činnosti na samé spodní hranici zákonné sazby [srov. § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], proto by případné další polehčující okolnosti sotva mohly vést k nějakému mírnějšímu postihu, neboť podle § 125c odst. 9 zákona o odpovědnosti za přestupky nelze za posuzovaný přestupek uložit napomenutí a od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Vzhledem k tomu je nutně nedůvodná též související námitka žalobce, že uložený trest byl zcela neodůvodněný a nepřiměřený.
60. Žalobce vznesl při ústním jednání dne 19. 2. 2024 nový návrh na přiznání odkladného účinku jeho žalobě, resp. prostřednictvím svého zástupce předložil písemný návrh s datem 16. 2. 2024 obsahující návrh podle § 73 s. ř. s. Jelikož tento návrh byl učiněn při jednání, které skončilo vyhlášením rozsudku, stala se otázka případného pozastavení účinků napadeného rozhodnutí již zjevně bezpředmětnou. Soud se proto již nezabýval ani sdělením školy H. ze dne 15. 2. 2024, ani čestným prohlášením JUDr. B. T. ze dne 14. 2. 2024, ani rozhodnutím Úřadu práce ČR ze dne 10. 8. 2023, č. j. 1310276/23/AB, ani potvrzením domova pro seniory H. ze dne 15. 2. 2024, ani zprávou MUDr. T. L. ze dne 13. 2. 2024 a ani zprávou MUDr. P. Š. ze dne 14. 2. 2024, neboť všechny tyto listiny byly předkládány právě za účelem osvědčení podmínek pro opětovné přiznání odkladného účinku žalobě, o které však již bylo meritorně rozhodnuto.

V. Závěr a náklady řízení

61. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2024

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce